

Μια μέρα από την ζωή ενός ανθρώπου με κινητικά προβλήματα

του Paul A Shaw

Ξύπνησα στις 3 Δεκεμβρίου με την αίσθηση ότι σήμερα θα ήταν η μέρα μου, είτε το ήθελα, είτε όχι. Καθώς σύρθηκα στο καροτσάκι μου αναρωτήθηκα τι θα επιφύλασσε η Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρίες. Άνοιξα το ραδιόφωνο για να κάνω πιο ευχάριστο το κρύο πρωινό και πήγα για ένα ντους. Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο από το να ξεκινάς ένα κρύο πρωινό με ένα ζεστό ντους. Χρησιμοποίησα τους βραχιόνες που αγόρασαν και τοποθέτησαν οι φίλοι μου για να μπορώ να μπω στην ντουζιέρα. Οι κοινωνικές υπηρεσίες δεν αξιολογούν τις συνθήκες διαβίωσης ενός ανθρώπου με κινητικά προβλήματα, πρέπει εμείς οι ίδιοι να το αναλάβουμε αυτό.

Στο ραδιόφωνο, ένας χαρούμενος D.J. υπενθύμιζε στους πολίτες την ημέρα και να προσέχουν που παρκάρουν- να αποφεύγουν τις ράμπες- υποστηρίζοντας εύθυμα ότι όλο αυτό ήταν θέμα παιδείας.

Δεν ξέρω τι ακριβώς μου συνέβη, αλλά για πρώτη φορά στη ζωή μου αποφάσισα να τηλεφωνήσω στον σταθμό. Τους επαίνεσα που ανέφεραν την ημέρα, προσθέτοντας ότι θα ήταν μία εποικοδομητική εμπειρία για τους πολιτικούς αν χρησιμοποιούσαν το καροτσάκι μου για μια μέρα και αν βλέπανε πώς « λειτουργούν » οι 400 ράμπες στην πόλη μου- μια πρόταση που έκανα μερικούς μήνες νωρίτερα. Ο συμπαθητικός βοηθός παραγωγού με ρώτησε ευγενικά, « Όμως για ποιό λόγο τηλεφωνείτε; » Πήρα σιγά-σιγά μια ανάσα και υποστήριξα όσο πιο απλά μπορούσα ότι δεν χρειάζονται μόνο παιδεία οι καλοί μου συμπολίτες αλλά επίσης και οι πολιτικοί. Υποστήριξε με αμηχανία, « Όμως εμείς δεν είμαστε τέτοιου είδους εκπομπή, εμείς απλώς παίζουμε μουσική. Παρ' όλα αυτά θα διαβιβάσω το μήνυμά σας.» Και η μουσική συνέχισε να παίζει και ξανά μας υπενθύμιζαν τα σχετικά με τις ράμπες. Όμως με είχαν ακούσει άραγε;

Σε κάθε άνθρωπο που φεύγει από το σπίτι του μόνος του πάνω στο καροτσάκι του, μέσα βαθειά του- όσο θετικά κανείς κι' αν βλέπει τον κόσμο και χαμογελά στα σκαμπανεβάσματα της ζωής- υπάρχει αυτή η καυτή ελπίδα ότι σήμερα θα είναι μια εύκολη μέρα.

Λίγο πριν φύγω από το σπίτι ήρθε το « Βοήθεια στο Σπίτι»- παροχή από ευρωπαϊκό πρόγραμμα κάνουν τα πάντα για σένα έξω από το σπίτι: η ιατρική μου συνταγή για το ΙΚΑ τακτοποιήθηκε με χαμόγελο και ένα άλλο ραντεβού κλείστηκε για τον επόμενο μήνα. Θυμήθηκα ότι έπρεπε να καλέσω το άτομο που μου καθαρίζει το σπίτι. Έχοντας ένα πολύ αδύναμο ανοσοποιητικό σύστημα, πρέπει να διατηρώ το σπίτι απαλλαγμένο από μικρόβια όσο αυτό είναι δυνατόν γρηγορότερα. Αυτό ορίστηκε, εκτός απροόπτου, για την επόμενη Τετάρτη. Πάλι, εγώ πληρώνω γι' αυτό.

Έτσι, καιρός για τα έκτακτα ψώνια πριν την φυσιοθεραπεία. Είμαι αρκετά τυχερός που έχω φίλους που μου βρήκαν ένα σπίτι με μεγάλο ασανσέρ και μια γκαραζόπορτα που μπορώ να την ανοίγω και να βγαίνω ελεύθερα στην πόλη που αγαπώ. Εντάξει, πρέπει να περιμένω τον γείτονά μου που παρκάρει ακριβώς μπροστά στη έξοδό μου να έρθει και να μετακινήσει το αυτοκίνητό του. Το έχουμε ήδη συζητήσει αυτό. Η απάντησή του : « Δεν έχεις παρά να φωνάξεις, ξέρεις που είμαι».

Η ελευθερία μου εξαρτάται από το αν θα με ακούσει.

Η πρώτη μου στάση ήταν στο ταχυδρομείο. Ανέβηκα γρήγορα την ράμπα και έφτασα στο ταμείο σχεδιασμένο για ανθρώπους με κινητικά προβλήματα. Δεν χρειάστηκε να περιμένω και το προσωπικό με αντιμετώπισε σαν φίλο, βοηθώντας με με όποιο τρόπο μπορούσε. Στη συνέχεια πήγα στην τράπεζα. Οι καινούριες πόρτες ασφαλείας, από όπου τραβήχτηκε μια από τις φωτογραφίες, δεν μου επέτρεψαν να μπω. Χρειάστηκε να χτυπήσω την διπλανή πόρτα για να με αφήσουν να μπω.

Η ελευθερία μου εξαρτάται από το αν θα με ακούσουν.

Σταμάτησα στο αγαπημένο μου καφέ για να πάρω την δόση μου από καφεΐνη- δεν μπόρεσα να μείνω πολύ, δεν έχω πρόσβαση στις τουαλέτες. Πριν επιστρέψω σπίτι χάζεψα λίγο τις βιτρίνες. Είναι το μόνο που μπορεί κανείς να κάνει πάνω σε καρτσάκι- να χαζέψει τις βιτρίνες. Δεν μπορείς να μπεις μέσα στα καταστήματα. Την επόμενη φορά που θα πας για ψώνια παρατήρησε πόσο από τα αγαπημένα σου καταστήματα έχουν σκαλιά. Κάποιες φορές εξυπηρετούμαι στον δρόμο- προϋπόθεση βέβαια ο υπάλληλος να με δει και να με ακούσει, αλλιώς είμαι αόρατος.

Στη συνέχεια, περνάω από το αγαπημένο μου μέρος, την παλιά αγορά. Εκεί με αντιμετωπίζουν σαν φίλο : γνωρίζω τα ονόματά τους- ξέρουν το δικό μου. Τοποθετούν την τσάντα στα γόνατά μου για να μην πέσει κάτω.

Ήταν καιρός να επιστρέψω σπίτι. Υπάρχει μία γωνία στον κεντρικό δρόμο κοντά στο σπίτι μου όπου δεν υπάρχει ράμπα, έτσι ή ζητώ βοήθεια ή περιμένω και όλοι με ακούνε, με βλέπουν στην μέση του δρόμου. Καμιά φορά βγαίνουν ακόμη και από τα αυτοκίνητά τους ή κατεβαίνουν από τα μηχανάκια τους για να με βοηθήσουν.

Με ακούνε και ζητούν συγγνώμη για την πόλη μας- αλλά γιατί θα πρέπει να ζητάω βοήθεια κατ' αρχήν;

Κάποια στιγμή φθάνω σπίτι. Υπάρχει αυτό το αίσθημα ανακούφισης, το ότι είμαι σπίτι, ασφαλής. Βάζω το βραχιόλι μου με το κόκκινο κουμπί. Αν κάτι συμβεί μπορώ να πατήσω το κουμπί και ένας ραδιοφωνικός πομπός στο σπίτι θα με συνδέσει με μια εθελοντική υπηρεσία που θα ειδοποιήσει φίλους ή ιατρική βοήθεια.

Αυτοί θα με ακούσουν.

Όταν τελείωσε η μέρα άκουσα περισσότερες υποσχέσεις στις ειδήσεις για τους ανθρώπους με αναπηρίες. Εγώ άκουγα, άκουγε κανείς άλλος άραγε;